

GYÖNGYI-FILOFTEIA-ȚIGĂNEȘTEANU-LĂCRĂMIOARA

DIN BUCHETUL DE FLORI AL LICEULUI DIN OTOPENI

Urmărind firul atât de interesant al carierei didactice a doamnei profesoare Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu, descoperim cum obstacolele întâlnite în cale nu au făcut decât să-i clădească personalitatea și să o transforme într-o ființă puternică, care a știut să-și croiască, ferm și cu siguranță, un loc onorant în lumea școlii. Nuferii cresc în noroi; la fel ca ei, oamenii buni „cresc” prin dificultăți. Doamna profesoară Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu și-a construit cariera didactică cu sufletul și cu mintea deschise către acel „ceva” lăuntric care „știa” drumul, călăuzind-o necondiționat prin universuri pline de armonie, de speranță și frumusețe. Dacă stai de vorbă cu doamna profesoară Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu, capeți curaj, înțelegi că viața nu a fost niciodată ușoară, că mereu au existat greutăți, însă cu seriozitate, cu perseverență și cu voință, toate greutățile vieții pot fi învinse. Pentru cine caută un model de reușită în viață, „rețeta” doamnei profesoare Gyöngyi - Filofteia Țigăneșteanu stă la îndemână: muncă și generozitate, rezistență și curaj, demnitate și cinste.

Revista InfoOtopeni: Ce ne puteți spune despre începuturile dumneavoastră, stimată doamnă profesoară Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu?

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „M-am născut în județul Sălaj, satul Mineu, unde a fost izolat preotul reformat Tőkés László de la Timișoara, înainte de revoluția din 1989. Era un loc depărtat, străbăteam pe jos două dealuri și trei păduri până la șosea. Pentru mine, a fost însă un adevărat colțișor de rai. Acolo, tata, Ludovic-Iosif Benkő, a fost preot reformat, iar mama, Elena, învățătoare. Mama era foarte bună, dar tata a fost un adevărat trimis al lui Dumnezeu, așa cum trebuie să fie un preot. A avut însă multe încercări. S-a născut fratele meu, Ludovic, iar după doi ani, pe 7 decembrie, am apărut eu. Tata zicea că fetele trebuie să poarte nume de floare și, fiind iarnă, trebuie să fie albă și să miroasă frumos, așa că mi-a pus numele Gyöngyi (Lăcrămioara). După un an, a venit lovitura dureroasă. Am făcut poliomielită la mâna dreaptă. Încă nu exista vaccin și nu se știa nimic despre această boală. Am trecut prin nenumărate operații și am avut multe de îndurat. Dar am crescut în credință și, prin tot ce am primit, am socotit că Dumnezeu mă vrea mai aproape. Îl admiram pe tata datorită sentimentelor deosebite. Nu era zi să nu-mi spună că mă iubește. Ne așezam și ne sculam de la masă cu rugăciuni, la fel dimineața și seara. În fiecare duminică eram nelipsită de la slujbă, ascultam cu smerenie predicile spuse de tata. Fiind în biserică, vedeam mai puțin soarele, dar simțeam că duminica strălucește aparte și se bucură că oamenii se roagă. Parohia unde am crescut era între două biserici: ortodoxă și reformată, în jur erau multe grădini. Vara mă întindeam pe iarbă și, uitându-mă pe cer, știam că dincolo de nori este Dumnezeu și Îi spuneam că voi fi bună pentru ca măcar pe lumea cealaltă să am două mâini sănătoase. În sat, nu aveam curent. Până am ajuns în clasa a

VII-a, mi-am făcut temele la lampă. Eram prin clasa a II-a când tata îmi citea poezii de George Coșbuc, poetul meu preferat, și mă învăța cum să recit, iar la serbări, cu sala plină, când auzeau oamenii <<Rugămintea din urmă>>, <<Trei, Doamne, și toți trei>>, începeau să plângă.”

Revista InfoOtopeni: Despre familia mamei, ce ne puteți spune?

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „Era originară dintr-un sat de lângă Șimleu Silvaniei. Bunicul dinspre mamă, Bernàth Farkas, avea origine evreiească, provenind dintr-o familie foarte înstărită. Dânsul era educat, respectuos, calm, foarte credincios, dorea ca mama mea să se căsătorească cu un preot. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, bunicul a fost împușcat în plămân și, până a murit, a trăit doar cu unul. Pe bunica mea maternă o chema Ana. În perioada în care evreii erau căutați să fie trimiși în lagărele de exterminare, mama a obținut o adeverință, prin care a justificat originea maghiară, ca să nu fie deportați. Atunci, partea de nord-vest a Ardealului, unde locuia familia mamei, era sub administrație maghiară. Evreii au suferit foarte mult, mama a trecut prin greutăți mari, simțind că viața lor este în pericol. Erau luați cu forța de acasă, unii le făceau semne pe porți, ca să poată fi mai ușor de identificat.”

Revista InfoOtopeni: Ce vă mai amintiți de satul natal din Ardeal?

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „Biserica reformată era monument istoric din secolul al XII-lea și mai veneau oameni străini s-o viziteze, iar când stăteau de vorbă cu tata și vedeau cât este de deștept, se mirau că stă într-un sat izolat și nu cere un post într-un oraș mai mare. Dar tata îl iubea cu adevărat pe Dumnezeu și susținea că și acolo e nevoie de preot. El era un adevărat geniu. Puteai să-l întrebi din orice știință și se descurca. Picta, cânta la vioară și la orgă, vorbea șapte limbi, compunea cântece, scria

poezii, i-a apărut și o carte superbă, <<Cele mai frumoase rugăciuni ale lumii>>. Lucra și în grădină, avea grijă de animale și, în fiecare zi, nu uita să-i mulțumească mamei pentru mâncarea gătită. Niciodată nu am auzit un cuvânt urât din gura dânsului. Eram convinsă că nu există tată mai bun pe pământ. Noi nu aveam oameni de etnie romă în sat și, când veneau la cerșit, totdeauna aceștia se bucurau să ne viziteze. Tata îi așeza la masă cu noi și stăteam mult de vorbă cu ei. Tata iubea în mod egal toți oamenii, nu-i desconsidera că sunt săraci sau bogați, români, maghiari sau romi (...)"

Revista InfoOtopeni: Ce s-a întâmplat după plecarea dumneavoastră din satul natal?

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „În anii de liceu, pe care l-am făcut la Cehu-Silvaniei, mi-a plăcut mult limba rusă, aveam un profesor foarte bun și câștigam premii la olimpiade. Am decis să dau admitere la Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Filologie din Cluj-Napoca, secția rusă-română. După absolvire, voiam să mai fac o facultate și, având medie mare, fiind printre primii pe țară, am hotărât să ocup un post în București (Otopeniul aparținea atunci de Sectorul 1 din Capitală) și așa am ajuns aici, prin repartitie guvernamentală. Am terminat și cursurile de limba japoneză.”

Revista InfoOtopeni: Cum a fost întâlnirea dumneavoastră cu școala din Otopeni?

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „Prima clasă la dirigentie a constituit un adevărat examen. Cu ei am învățat cum să fiu o dirigintă bună, o mamă la școală. Erau 42 de elevi în clasă, dar foarte cuminiți, respectuoși, ascultători, îi iubeam nespus și mă bucuram să fiu cu ei. Îi duceam la plimbare prin București. Cu ajutorul lor, am trecut peste o mare lovitură, moartea tatălui meu. Dar cum rugăciunile copiilor ajung mai repede la Dumnezeu, mi-am găsit sufletul pereche, un teleormănean ortodox, Anton. Apoi

au venit pe lume două fetițe minunate: Ramona și Timea. Cu elevii din prima clasă de dirigentie, mai păstrez și acum legătura. Și-au făcut un grup pe WhatsApp, din care fac parte și eu, și este atât de plăcut să te trezești dimineața la salutul lor. Au rămas pentru mine tot elevii mei, chiar dacă unii sunt deja bunici. Pe 7 decembrie, de ziua mea, am primit toată ziua flori de la ei și mesaje frumoase. Este minunat să nu te uite și să te iubească și după 44 de ani.”

Revista InfoOtopeni: Ați avut și încercări personale care au avut drept urmare trecerea la cultul creștin-ortodox.

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „După câțiva ani, au venit niște încercări grele. Câteodată, este greu să înțelegem ce vrea Dumnezeu de la noi, pentru că nu poate să ne spună, ci ne pune în fața unor situații în care trebuie să alegem. Căutând răspunsuri la anumite probleme, am început să scriu la mai multe mănăstiri ortodoxe. Mi-a răspuns Părintele Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru-Vodă, sfătuindu-mă să fac botezul ortodox și cununia ortodoxă (fetele au fost botezate în Biserica Ortodoxă). Cred că Părintele Iustin, împreună cu obștea sa, se rugau pentru sufletul meu în tot acest timp. Am ajuns la Biserica Sfânta Filofteia-Răzvani, în spatele Bisericii Sf. Gheorghe din București. M-am rugat îndelung, am dat și pomelnic. O iubeam mult pe Sfânta Filofteia. Nici nu bănuiam că peste o lună îi voi purta numele. O prietenă și fostă colegă, doamna Popescu Maria, mi-a vorbit frumos despre Biserica Podeanu din București, unde se află moaștele Sf. Simon Zilotul, și unde slujea Părintele Vasile. Într-o zi, cu sufletul zdrobit din cauza necazurilor de viață, cu lacrimile abia șterse de pe obraz, am mers cu pomelnicul la altarul bisericii. Părintele Vasile, un om cum rar ți-a fost dat să întâlnești, s-a interesat de suferințele mele și m-a chemat pe 5 ianuarie, în Ajunul Bobotezei, pentru a mă boteza. Văzând că am venit singură, m-a acoperit cu haine

albe de botez, fiindu-mi astfel și naș, și mi-a pus numele de Lăcrămioara și Filofteia. În posturi, mergeam cu elevii mei la Părintele Vasile să ne spovedim și să ne împărtășim. Ne primea cu o dragoste deosebită. Le spunea copiilor că este stră-stră-strănepotul lui Creangă. Din păcate, anul trecut, pe 9 septembrie, Părintele Vasile a murit. Dar, sigur, Dumnezeu va mai avea un Sfânt lângă El. A făcut multe minuni în timpul vieții, și-ți vin lacrimile în ochi când vorbești despre Părinte Vasile.”

Revista InfoOtopeni: Ce ne puteți spune despre colegii dumneavoastră? Ați fost colegă cu profesorul Ioan Petruș, al cărui nume îl poartă astăzi liceul din Otopeni.

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „Cu colegii, m-am înțeles foarte bine. Când am venit aici la școală, aveam niște colegi foarte cumsecade, ne ajutam reciproc, mai ales că a fost o perioadă grea, de sărăcie, stăteam la cozi pentru mâncare, mergeam cu elevii la practică agricolă. Când am venit la Otopeni, directoarea școlii era doamna Codîrlă Georgeta, apoi domnul Vuiescu Grigore, care, din păcate, nu mai este printre noi. Atunci preda și domnul profesor Ioan Petruș, era foarte respectuos și mă aprecia mult, mai ales că eram ardeleană și fiică de preot, iar doamna Ancuța Petruș, soția dânsului, mă răsfăța mereu cu prăjiturile ei delicioase. Cu unii dintre colegii de atunci, mai păstrez și acum legătura. Cu doamna Popescu Maria, profesoară de istorie, vorbesc foarte des, apreciez că e foarte sinceră și corectă, o doamnă deosebită. Mai vorbesc și cu domnul Chebici, fost profesor de matematică la noi, apoi inspector de matematică în București. M-am înțeles foarte bine cu toți directorii. Am fost colegă și cu domnul primar Gheorghe Silviu Constantin, deosebit de respectuos, de înțelegător; a fost o bucurie să-l văd neschimbat ca primar, să mi se adreseze la fel de cuviincios.”

Revista InfoOtopeni: Mulți dintre elevii

dumneavoastră au reușit în viață, având cariere de succes.

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „Da, așa este. Mulți colegi mi-au fost elevi. Vasilicăi Bejenaru, doamna logoped a liceului din Otopeni, i-am fost diriginte, în prima serie de elevi; mă iubea foarte mult. În clasa a 7-a, când mi-au scris ce vor să devină (mai am și acum foile!), ea a spus că vrea să fie la școală, ca să fie lângă mine. Și, iată, suntem colege! Cel puțin o clasă așa putea face cu colegii care mi-au fost elevi și pot spune că toți au fost deștepți și cuminți. Am multe amintiri plăcute cu foștii elevi. Mulți au fost șefi de promoție, au câștigat premii la olimpiade, au ajuns la facultate, unde au obținut aproape doar 10, unii au făcut studiile în străinătate, în China, în Anglia, în Italia etc. De exemplu, Bărbat Andrei, băiatul doamnei doctor Bărbat Adriana, învăța extraordinar de bine și, la sfârșitul clasei a VIII-a, la serbare, la o scenetă, m-a uimit cât de bine a interpretat rolul, i-am și spus că îl văd ca un adevărat artist. Și chiar a terminat studiile de actorie și regie la Londra, a debutat cu două filme și este printre puținii tineri, care, deși a studiat în străinătate, acumulând multe cunoștințe, a simțit nevoia să valorifice studiul și talentul la el în țară.”

Revista InfoOtopeni: Elevii v-au iubit, iar dumneavoastră ați simțit dragostea lor. Cum este să fii o profesoară iubită de elevi, la fel de iubită ca de propriii copii și nepoți?

Gyöngyi-Filofteia Țigăneșteanu: „Un elev mi-a spus la oră că mă iubește ca pe mamaia sa. De atunci, și ei au rămas pentru mine nepoți, mai ales că a crescut și nepotul meu, Claudiu, și a vrut să-i cunoască, iar când predau acum copiilor online, e atent la predare și știe deja multe noțiuni pentru clasa a VII-a, deși are 8 ani. E un mic geniu și e pasionat de geografie, istorie, matematică, română, pronunță foarte corect cântece în maghiară și rusă, cântă la orgă, citește

Isaac Asimov. Mai este o coincidență

deosebită: aproape toate elevele mele, pe care le chema Diana, au învățat pe de rost poezia <<Luceafărul>> de Mihai Eminescu pentru a-mi face o bucurie, iar pe nepoțica mea de 3 ani o cheamă Diana. Și acum mă înțeleg foarte bine cu elevii. Nici pentru ei nu e ușor să învețe online și noi trebuie să înțelegem că, dincolo de ecran, e un suflet de copil. Elevii de la clasa unde sunt diriginți mi-au făcut o surpriză în săptămâna în care a fost ziua mea. Toți au pus în fața camerei video o foaie pe care au scris că mă iubesc și au desenat inimioare. Am plâns, gestul a fost superb, a fost ca și când aș fi primit un buchet de flori. Le mulțumesc mult și mă bucur că au un suflet atât de sensibil. Iar asta se datorează educației și atmosferei plăcute din familia lor.”

Interviu realizat de revista Info Otopeni Foto: arhiva personală a doamnei prof.

